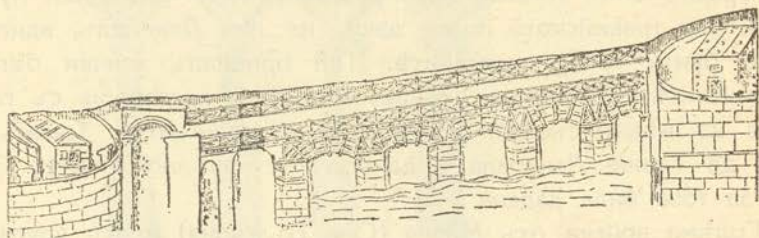


въ подкрепа на римското оржие. Траянъ, облѣченъ съ дългата си мантия, стигналъ до жертвения огнь, излѣлъ въ него свещено масло и следъ като изчакалъ края на молебена, преоблѣкалъ се въ военната си ризница и продължилъ похода. На мѣстото, дето римскитѣ легиони минали р. Дунавъ по заповѣдь на Траяна билъ построенъ величественъ камененъ мостъ отъ единъ инженеръ грѣкъ. (Мостътъ билъ построенъ при изхода на Желѣз-



Каменниятъ мостъ на Дунава, построенъ по заповѣдь на царъ Траяна.
(стара рисунка).

нитѣ врата, между сегашнитѣ градове Кладово и Турно-Северенъ; тамъ и до сега се виждатъ останки отъ неговитѣ развалини. Това билъ единъ отъ най-грамаднитѣ и бележити мостове, строени отъ римляни и грѣци. Оттогава и до днесъ по тѣзи мѣста на Дунава и по цѣлия българо-ромѣнски брѣгъ нѣма още никакъвъ мостъ).



Римлянитѣ заематъ една крепостъ, която дацитѣ бранятъ отчаяно. Римлянитѣ сж на стената, а дацитѣ подъ нея,

Дълбоко навжтре въ Дакія навлѣзли римлянитѣ и навредъ превземали укрепенитѣ градове на дацитѣ. Когато стигнали до столицата на Дакія, Декебалъ поискалъ миръ. Траянъ, веднажъ излѣганъ отъ него, му предложилъ пълно и безусловно подчинение. Декебалъ предпочелъ да подпали своята столица и да се оттегли, следъ което се самоубилъ, за да не падне живъ въ римски ржце и да гледа, какъ се руши изъ дъно неговото страшно до тогава за римлянитѣ царство.

Примѣрътъ на Декебала билъ последванъ и отъ неговитѣ приближени знатни. Тѣ приготвили силна отрова въ голѣмъ казанъ и единъ следъ другъ гребали отъ нея, пили и умирали.